

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 149/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Hrbek, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 53/2015-264 z 26. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. augusta

2016 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie svojich v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 53/2015-264 z 26. mája 2016 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe osvedčenia o novoobjavenom dedičstve č. [REDACTED] z 26. februára 2007 vydanom notárkou [REDACTED] sa sťažovateľ stal výlučným vlastníkom nehnuteľností – pozemkov nachádzajúcich sa v [REDACTED] na ktorých je vybudovaná časť horúcovodného potrubia zabezpečujúceho dodávky tepla a teplej vody pre študentské internáty [REDACTED], ktoré ako vecné bremeno nie je príslušnou správou katastra zaevidované v katastri nehnuteľností. Horúcovodné potrubie je vo vlastníctve a v správe obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „tepláreň“), ktorá predmetné pozemky nielenže užíva, ale prisvojuje si aj úžitky vo forme dosahovaného zisku z podnikateľskej činnosti. Listom z 19. decembra 2011 sťažovateľ teplárni navrhol, aby predmetné pozemky od neho odkúpila, avšak táto na jeho návrh žiadnym spôsobom nereagovala. Z uvedených dôvodov inicioval viacero súdnych konaní a návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) 19. decembra 2012 sa od teplárne domáhal zaplata sumy 1 000 € z titulu nájomného za pozemky za november 2012; takéto rozhodnutie by podľa názoru sťažovateľa *de facto* stanovilo základ pre vysporiadanie vzťahu za celý čas užívania pozemkov, resp. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 269/2012-235 z 23. septembra 2014 návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol, keď po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa, resp. jeho právnej predchodkyne, pretože práva úprava, ktorá bola účinná v čase vybudovania a uvedenia tohto diela do trvalej prevádzky – t. j. zákon č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) v znení neskorších predpisov a vládne nariadenie č. 80/1957 Zb., ktorým sa vykonáva zákon č.79/1957 Zb. o výrobe,

rozvođe a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon), „dávali zákonné oprávnenie na výstavbu teplovodných zariadení, za ktoré sa počítali aj tepelné vedenia, stavať a prevádzkovať ich na cudzích nehnuteľnostiach a to za primeranú jednorazovú náhradu, o ktorú musel požiadať vlastník nehnuteľnosti pod stratou nároku do 3 mesiacov odo dňa, keď sa dielo uviedlo do prevádzky. Trojmesačná lehota plynula nezávisle od toho, kedy sa vlastník o výstavbe diela na svojom pozemku dozvedel, lebo jej počiatok plynutia bol v zákone určený odo dňa uvedenia diela do trvalej prevádzky.

Vzhľadom na zákonnú formuláciu pod stratou nároku túto lehotu nebolo možné predĺžiť a jej márne uplynutie spôsobilo zánik práva na jednorazovú primeranú náhradu.

Vzhľadom na rozhodnutia citované v liste určenom právnej predchodkyňi navrhovateľa je predpoklad, že horúcovod bol vybudovaný koncom 60-tych rokov minulého storočia a preto neuplatnením nároku na primeranú náhradu už v tomto období, došlo k zániku tohto práva. Prekážkou nie je ani úmrtie právnej predchodkyne navrhovateľa pred odovzdaním horúcovodu do trvalého užívania, lebo ako súd uviedol vyššie, plynutie lehoty bolo viazané výlučne na termín odovzdania diela do trvalej prevádzky a nie na iné subjektívne dôvody.

Súd nemohol vyhovieť návrhu ani v prípade, že dôvodom by bolo vydanie bezdôvodného obohatenia lebo nebol naplnený ani jeden zákonný dôvod, ktorý zakladá bezdôvodné obohatenie, keďže odporca resp. jeho právny predchodca umiestnil časť horúcovodu na pozemky vo vlastníctve navrhovateľa v súlade s oprávnením, ktoré mu poskytol príslušný zákon a vládne nariadenie, a navyše z elektrizačného zákona z r. 1957 nevznikla povinnosť poskytovať za vecné bremeno náhradu.“.

Okresný súd ďalej uviedol, že „pokiaľ navrhovateľ ako právny dôvod uplatnenia nároku uvádzal alternatívne nájomné, súd nemohol akceptovať tento dôvod, lebo nárok na nájomné vzniká iba vtedy ak medzi účastníkmi nájomného vzťahu je uzavretá nájomná zmluva, ktorá v tomto prípade preukázateľne uzavretá nebola.

Nárok navrhovateľa, ktorý nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam až v r. 2007, nebolo možné posudzovať podľa zák. č. 657/2004 Z. z., pretože došlo k vzniku vecného bremena za účinnosti elektrizačného zákona (§ 22 ods. 1) t. j. pred účinnosťou zákona č. 657/2004 Z. z. účinného od 01.01.2005.“.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietol jeho nepreskúmateľnosť a protirečivosť, a poukázal na to, že „*horúcovod... predstavuje a aj v budúcnosti bude predstavovať vážny zásah do vlastníckych práv, nakoľko sa jedná o trvalé obmedzenie vlastníckeho práva (a praktickú nemožnosť pozemky akýmkoľvek spôsobom užívať)*. Takýto zásah do vlastníckeho práva bez poskytnutia peňažnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, resp. plnenia zodpovedajúceho nájomnému za užívanie pozemkom odporcom, je v rozpore nielen s Ústavou Slovenskej republiky, ale aj s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi... Je zrejmy aj hrubý nepomer medzi povinnosťami ako povinného z údajne vzniknutého vecného bremena a výhodou odporcu.“. Podľa jeho názoru „*v posudzovanom prípade, konkrétne v otázke vyhodnotenia vzniku legálnej stavby horúcovodu, vzniku zákonného vecného bremena, vzniku a zániku nároku na jednorazovú náhradu a neexistencie práva na nájomné alebo bezdôvodné obohatenie, musí záver súdu vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci alebo z nesprávnych zistení*“.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia pritom uviedol:

«*Pokiaľ sa navrhovateľ v súčasnosti domáha voči odporcovi náhrady za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva, odvolací súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa z hľadiska právnej kvalifikácie – či už titulom náhrady za vecné bremeno ako opakujúcej sa dávky, alebo titulom bezdôvodného obohatenia, alebo vo výške obvyklého nájomného – považuje nároky vo forme náhrady za pretrvávajúce (pokračujúce) obmedzovanie jeho vlastníckeho práva k spornej parcele za nároky, ktoré nemajú oporu v zákone, keďže v skutkovom a právnom rámci charakterizujúcom prejednávanej veci sa navrhovateľ nemôže domáhať náhrady za výkon práv, ktoré oprávneným subjektom vyplývajú z právneho vzťahu založeného § 22 Elektrizáčného zákona.*

Daná problematika bola už judikatúrou bohato riešená, napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. apríla 2016 sp. zn. 3 Cdo 49/2014, v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákonom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný

rešpektovať v nevyhnutnej miere a rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriadených priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou.

Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva.

Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach, v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. L ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, i ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.»

6. S uvedenými závermi krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnil v konaniach pred všeobecnými súdmi, v sťažnosti namieta, že napriek tomu, že tepláreň neuniesla dôkazné bremeno existencie stavby realizovanej v súlade s platným právom, prijali všeobecné súdy „ničím neodôvodnenú fikciu, že stavba musela byť realizovaná zákonne v zmysle elektrizačného zákona a vo vzťahu k majetku sťažovateľa (resp. v tom čase jeho právnej predchodkyne vzniklo zákonné vecné bremeno“. Pre sťažovateľa je zarážajúce, že „za stavu dôkaznej núdze na strane žalovanej spoločnosti... sa konajúce súdy priklonili v pochybnostiach na stranu danej spoločnosti a nie sťažovateľa ako vlastníka pozemkov – prednosť tak konajúce súdy dali (údajnému) právu k cudzej veci pred skutočným vlastníckym právom, a to po vykonanom dokazovaní, ktoré tomu vôbec nenasvedčovalo“. Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutia všeobecných súdov v jeho veci nepredstavujú spravodlivé usporiadanie vzťahu sporových strán, pretože prostredníctvom argumentu *ad absurdum* možno z napadnutého rozsudku krajského súdu vyvodiť záver, že sťažovateľ, ako i ktorýkoľvek a každý jeho právny nástupca sú bezo zvyšku povinní až do zániku veci, na ktorú sa viaže vecné bremeno, strpieť bez akejkoľvek náhrady oprávnenia tretej osoby a ktorýchkoľvek a všetkých jej právnych nástupcov bez ohľadu na to, či sa v dôsledku zmeny pomerov javí také usporiadanie právneho vzťahu ako nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa,

ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, a nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí zohľadnil nielen relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj ústavného súdu. Osobitne taktiež zdôraznil, že *«náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecných bremien v odvetví energetiky bola aj v nasledujúcich právnych úpravách (v zákone o energetike a v platnom zákone o energetike) koncipovaná ako náhrada jednorazová, splatná v zákonom stanovených lehotách tomu, kto bol vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej zriadené vecné bremeno viazne. Právne úpravy v prechodných ustanoveniach (§ 42 ods. 2 zákona o energetike a § 69 ods. 10 zákona o energetike) deklarovali zachovanie statusu quo ante v obmedzení užívacieho práva vlastníkov nehnuteľností dotknutých výkonom oprávnení energetických podnikov (resp. ďalších subjektov oprávnených z vecného bremena), ktoré vznikli pred účinnosťou týchto predpisov. Nezakladali však nárok na náhradu za obmedzenia vzniknuté pred ich účinnosťou, teda neobnovili „zaniknuté“ nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov. Skutočnosť, že zákonodarca nezvolil v tejto otázke reštitučný prístup, nemala za následok protiústavnosť týchto predpisov.»*

10. V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

11. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa dokazovania vykonaného všeobecnými súdmi je zasa potrebné osobitne zdôrazniť, že ústavný súd pri preskúmvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu, tak ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb ani vykonané dôkazy výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

12. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých

dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

13. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom z tohto rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ani jeho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Na tomto závere ústavného súdu nemení nič ani jeho nález sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, ktorým bolo v bode 1 vyslovené, že «ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd».

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017